

- Ιστορία
- Πρόεδρος
- Ομιλίες
- Όργανα
- Διεθνείς Σχέσεις
- Δελτία Τύπου
- Πολιτικά Κείμενα
- Επικοινωνία
- Links

 Home

Νομαρχιακές
& Δημοτικές
Εκλογές 2002

Designed and Implemented by
CompuLink Network S.A.

16/11/1998

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Είναι η πρώτη μας συνάντηση, πρώτη σύγκλιση της Κεντρικής Επιτροπής μετά τις εκλογές για τους δύο βαθμούς για την Αυτοδιοίκηση. Βέβαια, όλες και όλοι είχαμε την εμπειρία αυτή. Όλες και όλοι έχουμε συνάγει τα βασικά συμπεράσματα. Αισθάνομαι όμως την υποχρέωση με λίγα λόγια να κωδικοποιήσω τα βασικά μηνύματα.

Θέλω λοιπόν πριν απ όλα να πω ότι μπορούμε να αισθανόμαστε περήφανοι γιατί δικαιωθήκαμε στις θέσεις μας για το περιεχόμενο της εκλογικής αυτής αναμέτρησης. Είχαμε πει εξ αρχής ότι το περιεχόμενο είναι διττό. Αφ ενός μεν μια εκλογή που αφορά το σύνολο της επικράτειας και το σύνολο του εκλογικού σώματος είναι εξ ορισμού βαθύτατα πολιτική. Αφ ετέρου όμως ήταν και μια πολύ μεγάλη ευκαιρία να βγει ενισχυμένη η Αυτοδιοίκηση. Νομίζω και τα δύο εκπληρώθηκαν στο ακέραιο. Και πολιτικό μήνυμα σαφέστατο, ηχηρότατο είχαν οι εκλογές για την Αυτοδιοίκηση προς την Κυβέρνηση. Αλλά ταυτόχρονα - και το θεωρώ αυτό ακόμα πιο σημαντικό ίσως - ήταν μια διαδικασία μέσα από την οποία βγήκε κερδισμένη η Αυτοδιοίκηση. Και χωρίς να θέλω να κουράσω πολύ στο θέμα αυτό, θέλω να δώσω μια διάσταση μόνο. Η Αυτοδιοίκηση για την οποία όλες και όλοι προσδοκούμε να παίξει ένα καίριο ρόλο στη διαδρομή προς την Ελλάδα του 21ου αιώνα, η Αυτοδιοίκηση που θα είναι κρίσιμος αρμός για την ανάπτυξη της πατρίδας μας τα επόμενα χρόνια, έχει ανάγκη να υπηρετείται από πολίτες, γυναίκες και άνδρες, που δεν είναι φερέφωνα της κεντρικής εξουσίας. Που δεν είναι εντολοδόχοι μιας Κυβέρνησης που οδηγείται κάθε μέρα και πιο βαθειά στην παρακμή. Αλλά από τη φύση της η Αυτοδιοίκηση πρέπει να έχει χαρακτήρα διεκδικητικό, μαχητικό, αγωνιστικό, στην κατεύθυνση της υπηρετήσης των πολιτών και των τοπικών κοινωνιών.

Θέλω ακόμα να πω ότι ένα βασικό συμπέρασμα από αυτές τις εκλογές για την Αυτοδιοίκηση είναι το μήνυμα πως οι διαχωριστικές γραμμές που χώρισαν τους Έλληνες τις περασμένες δεκαετίες - προϊόν και συνέπεια τραυματικών για το έθνος και την πατρίδα περιόδων, όμως συνέχισαν να την πληγώνουν και για πολλά χρόνια μετά από τα αρχικά αίτια και της αφορμές - είναι φανερό πλέον σήμερα ότι έχουν ξεπεραστεί. Και θέλω επίσης να είμαι σαφέστατος εδώ. Ναι, είχαμε την πολιτική πρωτοβουλία - και όχι για πρώτη φορά - για το ξεπέρασμά τους. Όμως, το μεγάλο

ΦΟΡΜΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ

Αναζητήστε τις ομιλίες του προέδρου της Νέας Δημοκρατίας στην βουλή, σε περιοδείες και στα όργανα του κόμματος. Το αρχείο που έχετε στη διαθεσή σας ξεκινάει από τον **Απρίλιο του 1997**.

Επιλέξτε ημερομηνία καταχώρησης:

ΜΗΝΑΣ:

ΕΤΟΣ:

μπράβο δεν ανήκει σε καμμία πολιτική παράταξη, ούτε καν στη Νέα Δημοκρατία. Ανήκει στις Ελληνίδες και στους Έλληνες. Που ασχέτως από τη συχνά ετερόκλητη πολιτική τους αφετηρία, ή την χθεσινή ή προχθεσινή τους κομματική συμπάθεια ή ένταξη, έχουν καταλάβει πολύ καλά ότι η Ελλάδα του 21ου αιώνα δεν μπορεί να οικοδομηθεί στην βάση των χαρακωμάτων, των οριστικά ξεπερασμένων χαρακωμάτων του χθες. Κι αν θέλετε είναι ένα ακόμα κριτήριο μέσα από το οποίο αποδεικνύεται ποια πολιτική έκφραση στον τόπο μας είναι εμπροσθοβαρής, σπρώχνει προς τα εμπρός, κινείται προς το μέλλον και ποια προσπαθεί να κρατήσει τον τόπο προς τα πίσω. Η διαγωγή της Κυβέρνησης και των φερεφώνων της και στην αρχική προεκλογική περίοδο, κυρίως όμως στη διάρκεια της δεύτερης εβδομάδας των εκλογών για την Αυτοδιοίκηση, απέδειξε με ενεργέστατο τρόπο ότι όταν αυτή η Κυβέρνηση αισθάνεται απειλούμενη ξεχνάει και τα εκσυγχρονιστικά φληναφήματα, ξεχνάει και τις εξωραϊστικές εκφράσεις και ολισθαίνει στο παρελθόν προσπαθώντας να αναβιώσει τους διχασμούς που τόσο έχουν πληγώσει το σώμα της πατρίδας μας.

Μπορούμε λοιπόν να αισθανόμαστε και σε αυτή την επιλογή μας δικαιωμένοι. Όμως δικαιωμένοι όχι στην προσέγγιση της επανάπαυσης και του εφησυχασμού. Δικαιωμένοι διότι μας δίνεται το καλύτερο εφαιτήριο, το ισχυρότερο σημείο αφετηρίας για να προωθήσουμε με ακόμα μεγαλύτερο θάρρος, με ακόμα μεγαλύτερη ορμή αυτό το μήνυμα ενότητας, ουσιαστικής ομοψυχίας των Ελληνίδων και των Ελλήνων. Οι διακρίσεις του αύριο, φίλες και φίλοι, δεν θα είναι στην βάση εκείνων που μας πόνεσαν χθες. Θα είναι - και το έχω πει πολλές φορές, το θεωρώ όμως καίριο να το επαναλάβω - ανάμεσα στην συντριπτική πλειοψηφία που επιτέλους θέλουν ουσιαστική αλλαγή, μεταρρύθμιση, ριζικές τομές στην πατρίδα μας. Θέλουν εντιμότητα, θέλουν διαυγή δημόσιο βίο, διαφάνεια στις συναλλαγές της δημόσιας διοίκησης. Βαθεία εγχείρηση σε ένα άρρωστο κράτος. Και σε εκείνους τους λίγους που για διαφορετικούς λόγους εξυπηρέτησης των μικρών ή μεγάλων συμφερόντων τους, βολεύονται να μένει η πατρίδα σε μια παρακμιακή κατάσταση. Είτε πρόκειται για προνομιακές συντεχνίες του κομματικού στρατού του κυβερνώντος κόμματος, είτε πρόκειται για κρατικοδίαιτα επιχειρηματικά συμφέροντα που στην ουσία αντιβαίνουν την λογική της οικονομίας της αγοράς, της ελεύθερης οικονομίας και κοινωνίας που υπηρετούμε.

Αυτή είναι η διάθεση και οι αντιμαχόμενες δυνάμεις στο σήμερα και ακόμα πιο έντονα θα είναι στο αύριο. Και είναι βέβαιο ότι οι δυνάμεις του αύριο, οι δυνάμεις του μέλλοντος, οι δυνάμεις της μεταρρύθμισης, οι δυνάμεις των τομών, της καινοτομίας, θα έχουν τη βεβαιότητα της επιβολής μιας νέας πολιτικής πραγματικότητας στην πατρίδα μας. Αυτό όμως όσο κι αν ενισχύεται από τις συνθήκες, όσο κι αν υπακούει σε αντίθετους ιστορικούς νόμους, έχει και την ανάγκη της

πάνδημης υποστήριξης από όλες και όλους μας, κυρίως εμάς που έχουμε την βαρεία ευθύνη να εκπροσωπούμε στην ηγετική της τάξη την μεγάλη αυτή πολιτική παράταξη.

Θέλω ακόμα να πω δύο λέξεις για εκείνες και εκείνους που πήραν στην πλάτη τους τον αγώνα της Αυτοδιοίκησης. Θέλω να τους συγχαρώ όλους. Κι εκείνους που εξελέγησαν και εκείνους που δεν εξελέγησαν. Και το λέω αυτό, γιατί πάνω απ' όλα δόθηκε ένας καλός, σύγχρονος αγώνας. Ένας αγώνας κοντά στον πολίτη. Και μάλιστα, συχνότατα, υπό εξαιρετικά αντίξοες και δυσμενείς συνθήκες. Συνθήκες άνισες, όταν είδαμε την κυβερνητική προπαγάνδα να εκτρέπεται, ειδικά τις τελευταίες εβδομάδες σε παλαιοκομματικού τύπου εγχειρήματα, που απεδείχθησαν, βέβαια, ανεπαρκή, ανίσχυρα να σταματήσουν το μήνυμα του λαϊκού ρεύματος. Όμως, δεν μπορεί να μη λαμβάνονται υπ' όψιν και δεν μπορεί να μη στηλιτεύονται.

Θέλω ακόμα να πω ότι οι υποψήφιοί μας, εκλεγέντες και μη, έχουν βαρύτατη ευθύνη από δω και μπρος. Γιατί είναι ο καθρέφτης της παράταξης. Γιατί είναι οι πρωτοπόροι του δημόσιου ήθους, της δημόσιας συμπεριφοράς, της ποιότητας και της αποτελεσματικότητας, που ευαγγελίζεται η παράταξή μας. Είναι, λοιπόν, αναγκαίο να επιδείξουν υψηλό δείκτη αποτελεσματικότητας. Απεγάζδιαστη εντιμότητα στη διαχείριση του δημόσιου χρήματος και των δημοσίων υποθέσεων. Και ταυτόχρονα, ενεργή παρουσία και συμμετοχή. Δεν πρέπει ποτέ ξανά να υποπέσουμε στο λάθος, εκείνοι π.χ. που δεν εξελέγησαν να εγκαταλείψουν την προσπάθεια. Χιλιάδες, εκατοντάδες χιλιάδες συμπολίτες μας τους τίμησαν με την εμπιστοσύνη τους. Και αν έχασαν, συχνότατα έχασαν ή και από τις εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες είτε καμιά φορά και από λάθη και αδυναμίες που είναι σημαντικό να εντοπίζουμε, για να μην επαναληφθούν ποτέ ξανά. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι η συνεχής παρουσία, ο έντονος λόγος, η μαχητικότητα και η διεκδικητικότητα δεν θα επιβραβευσθούν.

Θέλω να γίνει απόλυτα κατανοητό ότι θεωρώ εκείνους που η παράταξη τίμησε με την εμπιστοσύνη της και εκείνοι που τίμησαν την παράταξη, δίνοντας πρωτοπόροι, μετωπικά, τον δύσκολο αγώνα είναι, αυτή τη στιγμή, σημαιοφόροι του μηνύματος που στέλνουμε σε κάθε γωνιά της ελληνικής γης.

Δυστυχώς, είναι σαφές ότι το ηχηρότατο, το εκκωφαντικό μήνυμα των εκλογών για την Αυτοδιοίκηση δεν έφτασε στ' αφτιά της Κυβέρνησης. Από τις αντιδράσεις και του Πρωθυπουργού και της Κυβέρνησης φάνηκε ότι επιχειρήθηκαν να βρεθούν εύκολα - αλλά πιο εύκολα ανατρεψίμα - επιχειρήματα για να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα.

Είδαμε τεχνάσματα του τύπου να χρησιμοποιείται το ελληνικό Κοινοβούλιο, ο βασικότερος θεσμός της Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, για να επιχειρηθεί η προσωρινή κατασίγαση των εσωκομματικών αντιπαλοτήτων στο κυβερνών κόμμα. Είδαμε μια προσπάθεια

ανασηματισμού, που κατέληξε σε φαρσοκωμωδία. Σημαίνουν όλα αυτά ότι ο κ. Σημίτης και η Κυβέρνησή του δεν κατάλαβε τι του είπε με τρόπο - επαναλαμβάνω - ισχυρότατο ο ελληνικός λαός, ασχέτως, μάλιστα, κομματικής προέλευσης στις 11 και 18 Οκτωβρίου. Και δεν το κατάλαβαν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γιατί ο Πρωθυπουργός και η Κυβέρνησή του είναι αποκομμένοι απ' την ελληνική κοινωνία. Βαδίζουν έναν μοναχικό δρόμο. Μακριά απ τα προβλήματα των Ελλήνων. Κλεισμένοι σ έναν γυάλινο πύργο. Και θέλω με την ευκαιρία αυτή να κάνω αναφορά σ ένα εξαιρετικά ευαίσθητο θέμα. Είμαστε η κατ'εξοχήν παράταξη του ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Και μέσα στο πλαίσιο της αμετακίνητης αυτής πορείας μας, που εδώ και δεκαετίες υπηρετούμε και με αποτελεσματικότητα, αλλά και με συνέπεια, εντάσσεται και η στήριξή μας στον στόχο της ένταξής μας στην ΟΝΕ. Η οποία με ευθύνη αποκλειστική της σημερινής Κυβέρνησης δεν επιτεύχθηκε εγκαίρως. Ομως, θεωρούμε ότι είναι ζημία εθνική να γίνεται επίκληση του στόχου της ΟΝΕ, για να καλύπτονται οι αδυναμίες της Κυβέρνησης Σημίτη. Δηλαδή, να γίνεται κακή εκμετάλλευση ενός υψηλού στόχου ως πρόσχημα, ως διάτρητο φύλλο συκής, για να κρύβεται η ανικανότητα και η ανεπάρκεια. Γιατί οι Ελληνίδες και οι Έλληνες που αντιδρούν, διαμαρτύρονται, αντιτίθενται στο ύφος και το ήθος της σημερινής Κυβέρνησης, στη δημόσια τη συμπεριφορά, στο ότι έχασε τρία ολόκληρα χρόνια και πάντως τα δύο δημιουργικότερα μετά τις εθνικές εκλογές του Σεπτεμβρίου του 1996, δεν τηρούν αρνητική στάση έναντι του ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων πιστεύουν στον ευρωπαϊκό προσανατολισμό. Αποδέχονται την προτεραιότητα αυτή. Δεν αποδέχονται, όμως - και ορθώς δεν αποδέχονται - να γίνεται κακή χρήση αυτής της μεγάλης εθνικής προτεραιότητας για να συγκαλύπτονται όλες εκείνες οι καθημερινά και πιο φανερές αδυναμίες, ανεπάρκειες της Κυβέρνησης Σημίτη. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ίσως το κυριότερο χαρακτηριστικό της σημερινής παρακμής είναι τα μεγάλα φαινόμενα, οι μεγάλες αποδείξεις για την προϊούσα διάλυση του κράτους. Ενα κράτος, το οποίο όφειλε, στοιχειωδώς, να εξυπηρετεί τους πολίτες. Να στέκεται δίπλα στους πολίτες. Όχι στη λογική των χατιριών, αλλά στη λογική της πολιτείας δικαίου. Ενα κράτος, που σήμερα, δυστυχώς, είναι ο μέγας ασθενής. Ενα κράτος, που σήμερα δεν μπορεί να διασφαλίσει ούτε την πρώτη απαιτήτηση των πολιτών και την πρώτη δική του υποχρέωση. Δηλαδή, την ασφάλεια του πολίτη, της ζωής, της τιμής και της περιουσίας του. Ενα κράτος, που μοιάζει ξέφραγο αμπέλι. Ενα κράτος αδύναμο και ανίσχυρο προς σε κάθε μορφής οργανωμένου ή μη εγκλήματος. Ενα κράτος το οποίο αφήνει τους πολίτες πιο απροστάτευτους, πιο μόνους, πιο ευάλωτους από ποτέ. Ενα κράτος συνάμα, το οποίο δεν μπορεί να προωθήσει τις βασικές προτεραιότητες που έπρεπε να έχει σήμερα η

ελληνική πολιτική. Την ανάγκη οηλαση των θαρραλεων, των βαθεων
διαρθρωτικών τομών.

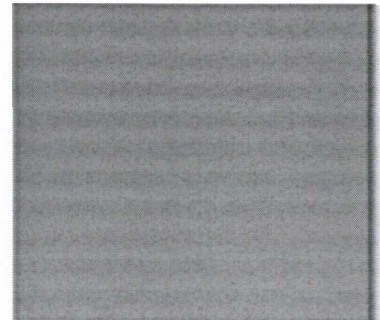
Όταν λέω διαρθρωτικές τομές, αγαπητοί συνάδελφοι, δεν εννοώ μόνο την
ανάγκη αποκρατικοποιήσεων. Και θέλω να το τονίσω, γιατί
αποκρατικοποιήσεις, οι ευρύτερες αποκρατικοποιήσεις, είναι βέβαια
σπουδαία προτεραιότητα του προγράμματός μας και της πολιτικής μας.
Ομως, δεν είναι η μόνη διαρθρωτική τομή, είναι ανάγκη να δούμε σε
βάθος την προοπτική μεταρρύθμισης της Δημόσιας Διοίκησης. Δημόσια
Διοίκηση που σήμερα είναι εχθρός του πολίτη, που λειτουργεί υπό
συνθήκες αδιαφάνειας και επικεφαλής της οποίας είναι σήμερα μια
Κυβέρνηση που δεν έχει ούτε το θάρρος, ούτε την πολιτική βούληση,
ούτε καν την πρόθεση να προχωρήσει έστω και με δειλά βήματα στην
κατεύθυνση αυτή.

Ένα κράτος το οποίο συνεχίζει να 'ναι σπάταλο. Εάν αναλογιστείτε ότι
το αφανές χρέος, αυτό που με διάφορα τερτίπια και αλχημείες
αποκρύπτεται και υποκρύπτεται πίσω από τους επίσημους αριθμούς, ένα
αφανές χρέος το οποίο ξεπερνάει πια τα έξι τρισεκατομμύρια δραχμές,
αποδεικνύει τουλάχιστον το αληθές.

Κατετέθη προ ολίγων ημερών ο προϋπολογισμός για τη χρονιά που
έρχεται. Και η εικόνα ήταν για μια ακόμα φορά απογοητευτική. Και
ήταν και αυτό μια απόδειξη ότι τίποτα δεν κατάλαβε η Κυβέρνηση
Σημίτη απ' όσα έγιναν και απ' όσα της διεμήνυσε ο ελληνικός λαός
πριν από ένα περίπου μήνα. Ο προϋπολογισμός αυτός είναι ένας
προϋπολογισμός δεικτών και αριθμών, λογιστικών τεχνασμάτων που δεν
έχει σχέση με την ελληνική πραγματικότητα. Και βέβαια, πάνω απ' όλα,
δεν λέει τίποτα για την προοπτική. Ένας προϋπολογισμός που στην
ουσία έχει ως κεντρικό μήνυμα: Η φορολογική επιδρομή συνεχίζεται,
αλλά συνεχίζεται και η σπατάλη. Που δεν εμπεριέχει καμιά πρόβλεψη
για διαρθρωτικές αλλαγές. Ένας προϋπολογισμός, ο οποίος θα είναι μια
άσκηση επί χάρτου, για να ικανοποιούνται αυτάρεσκα οι επικεφαλής της
Κυβέρνησης, αλλά που δεν εξυπηρετεί τους στόχους της ελληνικής
κοινωνίας.

Η προοπτική, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για τα οικονομικά μας
πράγματα είναι δυσάρεστη. Γιατί αναμφισβήτητα θέλουμε και μπορούμε
να μπούμε στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση, αλλά έχει πολύ
μεγάλη σημασία τι είδους Ελλάδα θα βάλουμε στην Οικονομική και
Νομισματική Ένωση. Και αυτό που επιχειρείται αυτή την στιγμή, είναι
μια τυπική απλώς, ονομαστική σύγκλιση που μεταθέτει όλα τα μεγάλα
προβλήματα την επόμενη μέρα. Αντί λοιπόν η Ελλάδα να μπει, πατώντας
στα δικά της πόδια, ισχυρή και πραγματικά και ουσιαστικά ισότιμη,
φαίνεται ότι η προοπτική της είναι να μπει μια χώρα λαβωμένη, μια
χώρα λαχανιασμένη, μια χώρα ουραγός.

Απόδειξη τούτου είναι ότι τα βασικά χαρακτηριστικά των οικονομικών
δεδομένων των τελευταίων ετών ενισχύονται με τα σημερινά δεδομένα. Η

ανέργια αυξάνεται και τείνει να γίνει ο εφιαλτής της ελληνικής κοινωνίας, αφού σήμερα πια η συντριπτική πλειοψηφία των ανέργων, ή εκείνων που δεν μπορούν να βρουν για πρώτη φορά απασχόληση, είναι νέοι άνθρωποι. Νέοι άνθρωποι και γυναίκες. Είναι ταυτόχρονα δεδομένο ότι η πραγματική ανεργία είναι πολύ υψηλότερη από εκείνα τα στατιστικά στοιχεία που παρουσιάζονται επισήμως, κυρίως με τα στοιχεία του ΟΑΕΔ. Αποκαλυπτική ήταν η έκθεση του Ευρωπαϊκού Παρατηρητηρίου Απασχόλησης που μιλάει για πραγματική ανεργία που προσεγγίζει πια το 14% και η υποαπασχόληση που φτάνει το 25%. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτό είναι θρυαλλίδα στα θεμέλια της ελληνικής κοινωνίας. Είναι επίσης δεδομένο, ότι η προοπτική ουσιαστικής ανάπτυξης δεν υπάρχει. Πρώτον, διότι συνεχίζεται η φορολογική επιδρομή. Τουλάχιστον εξακόσιαδισεκατομμύρια δραχμές νέοι φόροι, νέα φορολογική επιβάρυνση, θα καταβληθεί την χρονιά που έρχεται. Και αυτό σημαίνει αφενός μεν την διεύρυνση της κοινωνικής αδικίας, μια που το κύριο βάρος φορτώνεται στις πλάτες των εισοδηματικά ασθενέστερων. Σημαίνει όμως και αποτροπή, αποθάρρυνση οποιασδήποτε ουσιαστικής επενδυτικής δραστηριότητας που είναι το κλειδί για να μπει η χώρα μας σε αναπτυξιακή τροχιά. Εάν αυτό το συνεκτιμήσουμε με το γεγονός ότι ένα χρόνο πριν εκπνεύσει η χρονική διάρκεια του Δεύτερου Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης, του γνωστού στην καθομιλουμένη ως πακέτου Ντελόρ και για το οποίο παρουσιάζουμε - επαναλαμβάνω - ένα χρόνο πριν την οριστική του εκπνοή απορροφητικότητα που μόλις αγγίζει το 50%, έχετε μια πραγματικά εφιαλτική εικόνα της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Αποκτά δε η τελευταία σημείωση, ακόμα μεγαλύτερη επικαιρότητα, όχι μόνο με την κριτική διάσταση, τη διάσταση της διαπίστωσης. Αποκτά μεγαλύτερη επικαιρότητα, διότι πλέον είμαστε προ των θυρών για την έναρξη συζήτησης και σχεδιασμού του Τρίτου Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης, του πακέτου Σαντέρ. Και είναι προφανές ότι μια αδύναμη Κυβέρνηση, μια Κυβέρνηση που έδειξε να μην μπορεί να αξιοποιήσει τους κοινοτικούς πόρους, να μην μπορεί να σχεδιάσει έγκαιρα και ακόμα και εκεί που προχώρησε σε εκτέλεση, όπως αποδεικνύουν οι πρόσφατες καταγγελίες της αρμόδιας Εκπρόσωπου να εμφανίζουν τρομακτικό ποσοστό κακής εκτέλεσης και κακοτεχνιών, είναι ανάγκη να γίνει ένα θέμα, το οποίο θα συμπεριληφθεί σε έναν ευρύτερο εθνικό διάλογο, με το σύνολο των πολιτικών εκφράσεων της πατρίδας μας. Δεν μπορεί μια τόσο μεγάλη υπόθεση που είναι καίριο πρόκριμα για την πορεία της Ελλάδας στις πρώτες δεκαετίες του 21ου αιώνα να είναι αντικείμενο αποκλειστικής διαχείρισης και ευθύνης μιας Κυβέρνησης τόσο παρακμασμένης. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με έχετε ακούσει πολλές φορές να λέω και θέλω και σήμερα να το επαναλάβω ότι μεγαλύτερη διαρθρωτική τομή είναι το τι θα κάνουμε με την Παιδεία. Το λέω αυτό χωρίς να θέλω να επεκταθώ σε λεπτομέρειες. Γιατί έχουμε όλοι πια ζήσει στον επανά

επεκτασώ σε λεπτομερείες. Γιατί ξέρουμε όλοι πως έχουμε στην εποχή της γνώσης, της πληροφόρησης και της πληροφορικής, των νέων τεχνολογιών. Η διάκριση, το κριτήριο διάκρισης ανάμεσα στα έθνη καθημερινά και περισσότερο γίνεται η δυνατότητά τους να αξιοποιούν με αποτελεσματικότητα την γνώση και την πληροφορία. Συνάμα αυτό καθίσταται ολοένα και εντονότερα το κριτήριο των νέων κοινωνικών διαχωρισμών μέσα στις ίδιες τις κοινωνίες. Εκείνοι, δηλαδή, που θα μπορούν, θα ξέρουν, που θα έχουν τη δυνατότητα να αξιοποιήσουν τη γνώση και τις νέες τεχνολογίες και εκείνοι που δεν θα μπορούν. Αυτό σημαίνει ότι εάν θέλουμε πράγματι η πατρίδα μας να παίξει ισότιμο ρόλο και θα έλεγα με την κρυφή, αλλά μεγάλη φιλοδοξία, κάποτε και πρωταγωνιστικό ρόλο, η Παιδεία καθίσταται η πρώτη προτεραιότητα για τον σχεδιασμό του εθνικού μας αύριο. Και δυστυχώς η Παιδεία σήμερα είναι ο τομέας όπου παρουσιάζεται η μεγαλύτερη υστέρηση, η μεγαλύτερη απογοήτευση, η μεγαλύτερη αποτυχία της ακολουθούμενης κυβερνητικής πολιτικής. Η Ελλάδα είναι μια χώρα, είναι η χώρα που έχει τον χαμηλότερο δείκτη επενδύσεων στον τομέα των νέων τεχνολογιών. Είναι η χώρα με τον συγκριτικά χαμηλότερο αριθμό κατά κεφαλήν ηλεκτρονικών υπολογιστών ανά κάτοικο. Η Ελλάδα είναι η χώρα που δεν έχει καταφέρει και στοιχειωδώς ακόμα να βάλει τις βάσεις για μια πολιτική Παιδείας με τέτοια χαρακτηριστικά της συνέχειας, της συνέπειας και της αξιοπιστίας. Από Κυβέρνηση σε Κυβέρνηση και ακόμα χειρότερα από Υπουργό σε Υπουργό της ίδιας Κυβέρνησης νέοι δήθεν σχεδιασμοί μεγαλόπνοων μεταρρυθμίσεων που το μόνο που κάνουν είναι να βυθίζουν την Παιδεία σε ακόμα μεγαλύτερο χάλι κάθε φορά, και να στέλνουν στην απόγνωση το ελληνικό αύριο, δηλαδή, τους μαθητές και φοιτητές μας συνάμα όμως και τις οικογένειές τους. Πρόσφατα η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση αποκάλυψε ότι η Ελλάδα είναι η χώρα με την μικρότερη στον τομέα της Παιδείας επένδυση. Μόνο 2,9% του ΑΕΠ μας πηγαίνει εκεί όταν ο κοινοτικός μέσος όρος είναι 5,2%. Αυτό και μόνο είναι μια ηχηρότατη απάντηση σε εκείνους που όταν λέγαμε ότι σταδιακά πρέπει να αυξηθεί το ποσοστό που πηγαίνει στην Παιδεία μέχρι το ύψος του 5%, κατηγορούσαν αυτή την επιλογή ως λαϊκιστική. Όμως δείτε και μια άλλη οπτική γωνία στο θέμα που κι αυτή νομίζω είναι εντυπωσιακή. Η ελληνική οικογένεια ξοδεύει τόσα πολλά - παρά το υφιστάμενο σύστημα της δωρεάν Παιδείας - τόσα πολλά για να εξασφαλίζει για τα παιδιά της υπηρεσίες παιδείας - και μάλιστα με την πρόσφατη υποτιθέμενη μεταρρύθμιση σπρώχνουν τους νέους ανθρώπους σωρηδόν σε εξωσχολικές κατευθύνσεις σε απόπειρα να αντλήσουν υπηρεσίες παιδείας - που το συνολικό κόστος της ελληνικής κοινωνίας για τον τομέα Παιδείας ξεπερνά ίσως όλες τις χώρες της Ευρώπης. Επαναλαμβάνω το συνολικό κόστος, όχι η δημόσια επένδυση. Αυτό και μόνο αποδεικνύει ότι έχει ναυαγήσει τη πολιτική παιδείας. Προσθέστε ότι στην έτσι κι αλλιώς χαμηλή απορροφητικότητα για το Λεύτερο Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης στον τομέα Παιδείας η κατάσταση

Δεύτερο κοινωνικό πλαίσιο επιρροής στον τομέα παιδείας η κατάσταση είναι δραματική. Κινείται κάπου ανάμεσα στο 10 και στο 20%. Τα λέω αυτά για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί θέλω για μια ακόμα φορά να επαναλάβω ότι για μας είναι η πρώτη προτεραιότητα, η καίρια, η κρίσιμη διαρθρωτική τομή. Συνάμα όμως διότι πυκνώνουν τα σύννεφα κοινωνικών εντάσεων γύρω από αυτό το θέμα. Κοινωνικών εντάσεων που εμείς ποτέ δεν υιοθετήσαμε και δεν υιοθετούμε ως μορφές διεκδίκησης. Για τις οποίες όμως ηθικός αυτουργός είναι η Κυβέρνηση και η συμπεριφορά της Κυβέρνησης.

Θέλω μάλιστα με την ευκαιρία αυτή και με την προοπτική του αυριανού εορτασμού για την επέτειο του Πολυτεχνείου να επαναλάβω την πρόταση που επανειλημμένα έχω κάνει προς την Κυβέρνηση ότι θα πρέπει επιτέλους νομοθετικά να προστατεύσει και να υπερασπίσει την ουσία του πανεπιστημιακού ασύλου. Γιατί το πανεπιστημιακό άσυλο είναι μια πολύ μεγάλη ιερή, θα έλεγα, υπόθεση, που αντανakλά την ελεύθερη και ανοικτή κοινωνία και συνάμα προστατεύει την ακαδημαϊκή ελευθερία και την διακίνηση ιδεών και αντιλήψεων. Δεν μπορεί να είναι το πρόσχημα για να δημιουργούνται εκτροφεία εγκληματικής δράσης και κακοποιών στοιχείων. Μέχρι στιγμής η Κυβέρνηση δεν έχει ανταποκριθεί. Και κατά συνέπεια ό,τι προκύψει, με ό,τι προκύπτει από την αμέλεια, την αδράνεια, την ατομία της αυτή, ή την προσκόλλησή της σε πεπαλαιωμένα πια στερεότυπα, σημαίνει ότι θα είναι και αποκλειστικά δική της ευθύνη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα επίσης να κάνω μια σύντομη αναφορά στα μεγάλα εθνικά μας θέματα. Και το κάνω αυτό, γιατί ο ορίζοντας γίνεται ολοένα και πιο σκοτεινός. Τα σύννεφα πυκνώνουν.

Και πυκνώνουν κυρίως για δύο λόγους:

Πρώτον, διότι, όπως έχουμε επισημάνει η μη έγκαιρη ένταξή μας στην ΟΝΕ άφησε την Ελλάδα πολύ πιο ευάλωτη σε κάθε φύσης πιέσεις από το εξωτερικό.

Και δεύτερον. Η συνεχιζόμενη κατευναστική πολιτική της Κυβέρνησης Σημίτη, που το μόνο που κάνει, τελικά, είναι, αντί να εξομαλύνει, να αποθρασύνει την προκλητική συμπεριφορά της γείτονος χώρας, έχει οδηγήσει σε τρία σημαντικά ζητήματα σε δυσμενέστερες εξελίξεις. Το πρώτο είναι η προβλεπόμενη, δυστυχώς, πια ανατροπή του δικαιώματος αρνησικυρίας σε ό,τι αφορά το χρηματοδοτικό πρωτόκολλο. Εκεί, η Κυβέρνηση απέδειξε ασυγχώρητη ολιγωρία και αδυναμία σχεδιασμού εξωτερικής πολιτικής. Γιατί, στο τέλος - τέλος της γραφής, εξωτερική πολιτική σημαίνει, πάνω απ' όλα, πρόβλεψη και εξασφάλιση των δυνάμει μεγαλύτερων ανταλλαγμάτων που μπορεί κανείς να εξασφαλίσει. Οδηγούμεθα, δηλαδή, στην αφαίρεση ενός δικαιώματος, ενός όπλου της εξωτερικής μας πολιτικής, χωρίς να έχει εξασφαλισθεί τίποτα.

Το δεύτερο που θα ήθελα να πω. Είναι, επίσης, φανερό ότι γίνεται πιο δύσκολη η υπόθεση της ενταξιακής πορείας της Κύπρου προς την

Ευρωπαϊκή Ένωση.

Και το τρίτο είναι οι διαρροές, που είναι, όμως, προφανές ότι γίνονται από επίσημες πηγές, στην κατεύθυνση του να δοκιμασθεί το κλίμα, για την ανατροπή της απόφασης να ενισχυθεί το αναφαίρετο δικαίωμα άμυνας και αποτροπής, που έχει η Κύπρος. Και εδώ, πάλι, τίθεται ένα τεράστιο ζήτημα σχεδιασμού της εξωτερικής πολιτικής. Όταν σχεδιάζεις την εξωτερική και την αμυντική πολιτική πρέπει να προβλέψεις εναλλακτικές συνέπειες και πιθανές αντιδράσεις. Εδώ, λοιπόν, οδηγούμεθα, δυστυχώς, σε μία κατεύθυνση που κρύβει πάρα πολλούς κινδύνους. Η έπρεπε να είχε γίνει εξ αρχής διαφορετικά ο σχεδιασμός, ή δεν θα έπρεπε να τεθεί υπό αμφισβήτηση η αξιοπιστία και της Ελλάδας, αλλά και της αμυντικής πολιτικής και της αμυντικής κάλυψης της Κύπρου.

Αυτά είναι τεράστια ερωτηματικά, που δεν είναι, βέβαια, το κύριο θέμα της σημερινής μας συνάντησης. Αισθάνομαι, όμως, την υποχρέωση να τα εγείρω και, επίσης, να τονίσω από σήμερα ότι θα αποτελέσουν κεντρικά σημεία του πολιτικού και δημόσιου μας λόγου και παρουσίας στις επόμενες εβδομάδες και στους επόμενους μήνες.

Μια παράταξη με τους τίτλους εθνικής προσφοράς, όπως η Νέα Δημοκρατία, έχει βαρύτατη την ευθύνη να εντοπίζει τα μεγάλα αυτά ζητήματα, να κατανέμει ευθύνες και να προσφέρει εναλλακτικές λύσεις, σε μια κατεύθυνση μιας πιο αποτελεσματικής εξωτερικής πολιτικής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το συμπέρασμα απ' όλα αυτά είναι ότι σήμερα η Ελλάδα σε κατάσταση παρακμής, λίγα χρόνια, ελάχιστα χρόνια πριν τον 21ο αιώνα, έχει έναν Πρωθυπουργό πολιτικά αποδυναμωμένο.

Πιο αδύναμο από ποτέ. Αποκομμένο από την κοινωνία, στον γυάλινο πύργο του. Μια Κυβέρνηση ασυντόνιστη, αλλά, κυρίως, κουρασμένη. Ενός πολιτικού φορέα, που είναι φανερό ότι βρίσκεται σε πλήρη σύγχυση σε ό,τι αφορά το σύστημα ιδεών και αξιών που υπηρετεί και την πολιτική του ταυτότητα. Αυτά σημαίνουν ότι κλείνει ο ιστορικός τους κύκλος.

Το λέω αυτό, όχι για να δημιουργήσω αισθήματα ευφορίας. Αλλά για να τονίσω, να υπογραμμίσω τη μεγιστοποίηση των δικών μας ευθυνών.

Ευθύνες που ξέρουμε, έτσι κι αλλιώς, πόσο βαρείες είναι. Και που σήμερα γίνονται βαρύτερες, γιατί ολοένα και περισσότερο - φάνηκε, άλλωστε, με έντονο τρόπο, στις εκλογές για την Αυτοδιοίκηση - αλλά ολοένα και περισσότερο, όλο και περισσότερες Ελληνίδες και Έλληνες, ασχέτως - επαναλαμβάνω - της αρχικής πολιτικής τους προτίμησης, στρέφουν τα βλέμματα προς τη Νέα Δημοκρατία.

Και είναι εθνική υποχρέωση, όχι κομματική, εθνική υποχρέωση, να φανούμε αντάξιοι αυτής της εμπιστοσύνης. Να φανούμε αντάξιοι της εντολής που έρχεται. Να αποδείξουμε στην πράξη ότι μπορούμε να σπρώξουμε την Ελλάδα στον 21ο αιώνα. Μια Ελλάδα, όμως, με το κεφάλι ψηλά.

Γι αυτόν τον λόγο, είναι δεδομένο ότι στην ήδη καλή προσπάθεια που

έχουμε κάνει - και μάλιστα με την ευκαιρία αυτή να συγχαρώ όλα τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής για τον καλό αγώνα που έδωσαν σε όλη τη διαδρομή, αλλά, κυρίως, στην κρίσιμη αναμέτρηση των εκλογών για την Αυτοδιοίκηση. Όλες και όλοι προσφέρατε σημαντικά και η παράταξη σας οφείλει ένα μεγάλη ευχαριστώ. Όμως, αυτό - επαναλαμβάνω - πρέπει να είναι το πρόκριμα για ακόμα μεγαλύτερη ενεργοποίηση των προσπαθειών μας.

Όπως προβλέπει το Καταστατικό μας, σε λίγες εβδομάδες από σήμερα - 5 και 6 Δεκεμβρίου - συγκαλείται η Εθνική μας Συνδιάσκεψη, όπου θα μπορούμε με μεγαλύτερη άνεση να συζητήσουμε τη μελλοντική μας πορεία. Και θα 'θελα με ευκαιρία και εκείνο το ορόσημο να το κάνουμε μια νέα αφετηρία για μια πιο δυναμική εξόρμηση. Πρέπει να βρεθούμε όσο γίνεται πιο κοντά στον πολίτη. Σε κάθε γωνιά της Ελλάδας. Με μηνύματα ενότητας, κατάργησης των διαχωριστικών γραμμών, συνάμα όμως, μηνύματα έμπνευσης και αποτελεσματικής πολιτικής.

Θέλω ακόμα να πω ότι αυτό πρέπει να ενταθεί ως προσπάθεια και μέσα στο ίδιο το Κοινοβούλιο. Πρέπει να γίνουμε ακόμα καλύτεροι, ακόμα πιο έντονοι, ακόμα πιο πειστικοί και μέσα στη Βουλή. Και εκεί το πρώτο πράγμα που πρέπει να διαλέξουμε ως προτεραιότητα είναι η αναβάθμιση του ρόλου των ΟΚΕ, των Ομάδων Κοινοβουλευτικού Εργου, όπου έχουμε παρουσιάσει, πράγματι, αδυναμίες. Τις έχουμε εντοπίσει όλοι. Έχω ακούσει συναδέλφους, δικαίως, να τις επισημαίνουν. Και είναι η ώρα, πράγματι, να προχωρήσουμε στην κατεύθυνση, αφ ενός μεν της κατανομής στη βάση της ατομικής ευθύνης συγκεκριμένου χώρου δράσης για τον κάθε συνάδελφο. Και από την άλλη, στην αναβάθμιση του ρόλου της με τη δική μου συμμετοχή στη δική τους λειτουργία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να κλείσω, λέγοντας το εξής: Οι καιροί είναι κρίσιμοι και το πρόκριμα για την παράταξή μας μεγάλο. Σ αυτήν την προσπάθεια χωράνε όλοι. Και πρέπει όλες και όλοι να δώσουμε τον καλύτερό μας εαυτό, χωρίς διακρίσεις, χωρίς παραγκωνισμούς. Αλλά με ένα κεντρικό μήνυμα: Μπορούμε και πρέπει να συμμετάσχουμε, δίνοντας τον καλύτερό μας εαυτό και όλες μας τις δυνάμεις. Δουλειά μας είναι, όπως έχω πει επανειλημμένα, όχι μόνο να κερδίσουμε τις εθνικές εκλογές, όποτε κι αν έρθουν. Αλλά δουλειά μας είναι να έχουμε προετοιμασθεί για μια ισχυρή και αποτελεσματική, πάνω απ όλα, έντιμη Κυβέρνηση. Και ταυτόχρονα βασικότερη δουλειά μας είναι να δώσουμε ξανά έμπνευση και όραμα σ έναν λαό κουρασμένο και τραυματισμένο, που, όμως, το αναζητά όσο ποτέ άλλοτε στο παρελθόν. Είμαι βέβαιος, φίλες και φίλοι, ότι όλες και όλοι θα ανταποκριθούμε στη μεγάλη αυτή πρόκληση. Σας ευχαριστώ.